

4-1-1967

บทบรรณาธิการ มองไขข้างหน้า

เจสีย์ วัชรพุกต์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

วัชรพุกต์, เจสีย์ (1967) "บทบรรณาธิการ มองไขข้างหน้า," *Chulalongkorn Medical Journal*: Vol. 12: Iss. 2, Article 1.

DOI: <https://doi.org/10.58837/CHULA.CMJ.12.2.1>

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal/vol12/iss2/1>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

บทบรรณาธิการ มองไปข้างหน้า

มองไปข้างหน้า

ผู้เขียนได้เขียนเรื่องข้อคิดเห็นเรื่องการสอนและการเรียนในวิชาแพทยศาสตร์ ในจุฬาลงกรณ์เวชสารฉบับเดือนมกราคม 2510 มาแล้ว ยังมีปัญหาอีกหลายประการที่สมควรจะพูดบ้าง แต่อาจจะเป็นปัญหากว้าง ๆ และอาจจะต้องจัดทำขึ้นในอนาคต การที่จะสอนคนให้เป็นแพทย์ ไม่ใช่เริ่มต้นที่คณะแพทยศาสตร์ คณะหนึ่งคณะใด ไม่ใช่เริ่มต้นด้วยการเรียนกายวิภาคศาสตร์ หรือ สรีรวิทยา ควรจะเริ่มต้นจากการเรียน Premedical Course ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ก่อนจะเข้าเรียนปริเมดิคัลก็ควรจะต้องมีการคัดเลือกกันเสียก่อน การคัดเลือกในระยะนี้ เป็นระยะที่สำคัญมาก ตามที่ได้ปฏิบัติกันมา ถือการสมัครใจเป็นประการแรก ต่อมาคือใครมีความรู้มากกว่าเป็นอันดับสอง ส่วนการคัดเลือกอื่น ๆ นั้นไม่ได้นำมาใช้เป็นหลักที่แน่นอนประการใด ตามประสบการณ์ก็ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนเก่ง มักจะสมัครเข้าเรียนแพทย์เป็นส่วนมาก และก็ได้เป็นส่วนมาก ในจำนวนเหล่านี้ อาจจะมีพวกหนึ่งที่ไม่สมควรจะเป็นแพทย์และเป็นแพทย์ ก็มีอยู่ปะปนเสมอ การ-

สอบ I.Q. ก็คือ การสอบ Maturity test ก็คือ ยังไม่สามารถจะตัดสินว่าเขาเหมาะจะเป็นแพทย์หรือไม่ เพราะการทำ I.Q. test คือการทดสอบความเร็วของความคิด หรือความฉลาดในระยะเวลาที่กำหนดให้ ในระยะของการเติบโตของสมองที่เท่ากัน ส่วนการทำ Maturity test เป็นการทดสอบถึงความรู้ หรือความชำนาญที่มีมา ซึ่งระยะเวลาของคน ๆ นั้นควรจะรู้แล้ว ทั้งสองอย่างนี้ก็เป็นแต่เพียงเครื่องบ่งชี้ถึงการเติบโตของสมอง ของความฉลาด และความจำหรือระลึกได้ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในเวลจำกัดหรือเวลาที่จะต้องใช้ในเวลาที่จะต้องขบคิดปัญหาที่ต้องการ ซึ่งถ้าคนที่มี I.Q. ต่ำกว่า หรือมี Maturity น้อยกว่าก็นำมาใช้ได้ช้ากว่าอีกคนหนึ่งซึ่งที่มี I.Q. สูงกว่า หรือมี Maturity สูงกว่า

ปัญหามีอยู่ว่าจะอะไรเล่า จึงจะรู้ว่าคนนั้นควรจะเป็นนักวิทยาศาสตร์, เป็นช่าง, เป็นสถาปนิก เป็นนายแพทย์. ในปัจจุบันเขาได้นำเอาการทดสอบความถนัด Aptitude test มาใช้ พอดีเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ถูกต้องได้มากกว่าวิธีทดสอบแบบอื่น ๆ ในความจริงที่ประสพมาแล้วเช่น การสอบเข้า จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยมีไม่น้อย

ที่สมัครเข้าสอบแพทย์เป็นอันดับหนึ่ง และรองลงมาเป็นวิทยาศาสตร์ แล้วต่อมาอาจเป็นสถาปัตยกรรม เมื่อสอบเข้าแพทย์, เข้าวิทยาศาสตร์ไม่ได้, แต่สอบเข้าสถาปัตยกรรมได้ คน ๆ นี้เหตุไฉนจึงไม่สมัครสถาปัตยกรรมเป็นอันดับหนึ่ง ก็คงเข้าใจตัวเองว่ายังไม่รักวิชาพอ และยังไม่แน่ใจว่าตัวตนในด้านสถาปัตยกรมนัก เมื่อเข้าเรียนสถาปัตยกรรมแล้ว การเรียนจึงอยู่ในอันดับต่ำเอาตัวเองไม่รอด ถ้าเอาตัวรอดไปได้เท่านั้นแน่ใจละ หรือว่าเขาจะเป็นสถาปนิกที่มีความคิดความแพ้อันที่เปลี่ยนแปลงเอาของใหม่ๆ มาใช้เพื่อความเจริญ ความก้าวหน้าในด้านอาชีพของเขา ผู้เขียนเข้าใจว่าก็คงเป็นสถาปนิกธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น ในลักษณะเช่นเดียวกัน การทดสอบความถนัดเพื่อจะให้นักศึกษาค้นใดมีหน่วยก้านที่เหมาะสม จะเป็นนายแพทย์ที่ดี ก็น่าจะได้ทำได้โดยการทดสอบวิธีนี้ ซึ่งการทดสอบความถนัด เราแบ่งออกเป็นสองชนิด

1. การทดสอบความถนัด ในการเรียน (Scholastic Aptitude test)

2. การทดสอบความถนัดจำเพาะ (Specific Aptitude test)

สำหรับในการทดสอบความถนัด ในการเรียนคล้ายการสอบหา I.Q. หรือ Achievement test คือการสอบไล่วิชาต่างๆ จากคะแนน

ที่ได้ทำให้เป็นมาตรฐาน และจากการสอบจากข้อสอบที่เชื่อถือได้ ก็สามารถพอจะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่านักศึกษาคนนั้นมีหัวใจไปในทางภาษาศาสตร์, ทางวิทยาศาสตร์ หรือทางคำนวณเป็นต้น แต่การทดสอบความถนัดจำเพาะนี้ เราสามารถแยกกระจายออกไปอีกว่าคน ๆ นี้ควรมีอาชีพในทางช่าง, ทางแพทย์, ทางนาฏศิลป์ ฯลฯ. แต่อย่างไรก็ดีก็จำเป็นต้องอาศัยการทดสอบความถนัดในการเรียนเป็นมาตรฐานประกอบอยู่มาก นอกจากนี้ยังมีการทดสอบบุคคลกับสังคม Personal—Social test หรือการปรับตัวเองเช่น

ก. ทางด้านทัศนคติ (Attitude)

ข. ทางด้านความสนใจ (Interest)

จากผลการศึกษา ด้านการวิเคราะห์สมองของคน ได้มีความเห็นร่วมกันว่าสมองของคนมีสมรรถภาพแบ่งออกเป็นส่วยย่อยดังนี้:—

1. มีความสามารถในการใช้ภาษาคือ:—

ก. Verbal Comprehension ได้แก่ความสามารถเข้าใจในถ้อยคำ เรื่องราวที่เขียนขึ้นและจับใจความได้ดี

ข. Word Fluency ได้แก่ความสามารถที่จะพูดออกมาได้อย่างรวดเร็ว ตามความเข้าใจ และถูกต้อง สามารถแปลความหมายของคำได้ถูกต้อง แยกคำออกเป็นหมวดหมู่ และประกอบคำได้อย่างรวดเร็ว

2. มีความสามารถในการใช้เหตุผล และแก้ปัญหา

ก. Numerical Computation คือสามารถแก้ปัญหาทางเลขคณิตได้รวดเร็ว

ข. General Reasoning สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผลประกอบ

ค. Deduction สามารถสรุปผลได้อย่างถูกต้องจาก Data ต่าง ๆ ที่ได้มา

ง. Education of Relationship ได้แก่ความสามารถเห็นความสัมพันธ์ ระหว่างของสองสิ่ง หรือสามารถใช้ความสัมพันธ์ระหว่างของเหล่านั้น เป็นการทำให้เกิดความคิดอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้อง.

3. ความสามารถในการจำ

ก. Remote memory ความสามารถที่จะจดจำความสัมพันธ์ ในแบบไม่ต้องคำนึงถึงความหมายได้

ข. Meaningful memory เป็นความสามารถในการจดจำความหมาย ของเรื่องราวต่าง ๆ ได้.

4. มีความสามารถมองเห็น หรือตรวจสภาพของวัตถุต่าง ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กับตนอย่างไร และในรูปลักษณะเช่นไร

5. มีความสามารถ ในการมองเห็น Perception เช่นเห็นรายละเอียดได้รวดเร็วหรือ

ความแตกต่างได้อย่างรวดเร็ว (Perceptual speed) หรือสามารถในการสังเกตจากรูปต่าง ๆ เข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ (Perceptual closure) สำหรับการทดสอบในด้านความถนัด เฉพาะในการสร้างคนให้เป็นแพทย์ น่าจะลองทำกันในอนาคต ซึ่งจำเป็นต้องฟังผู้อำนวยการในด้านนี้โดยเฉพาะมีหน้าที่วิจัยไปด้วย เช่นการตั้งศูนย์กลางของ การค้นคว้าวิจัยของการศึกษาแพทย์ ชั้นภายในคณะแพทยศาสตร์ ซึ่งมีหน้าที่ค้นคว้าวิธีการสอนที่ถูกต้อง, การเรียน, การจัดหลักสูตร, การวัดผล และการประเมินผลของการทดสอบ, การให้การแนะนำในเรื่องการออกข้อสอบได้ ที่ถูกต้องตามมาตรฐาน และเชื่อถือได้ ฯลฯ

การเตรียมตัวเข้าศึกษาวิชาแพทยศาสตร์ โดยเฉพาะ คือ ในระยะปริเมดิคัล ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ไม่ควรข้ามไปเสียเลย นอกจากได้การศึกษาในด้านวิทยาศาสตร์ทั่วไปแล้ว การศึกษาในด้านสังคมสงเคราะห์ด้านจิตวิทยาเบื้องต้นเป็นวิชาที่จำเป็นไม่ใช่น้อยที่นักศึกษาในขณะนี้ควรจะรู้เพื่อใช้เป็นหลักในการนำไปใช้ในอาชีพแพทย์ต่อไป นอกจากการศึกษาในหลักสูตรแล้ว กิจกรรมเสริมหลักสูตร (Extra Curriculum) สมควรส่งเสริมให้นักศึกษามีชั้นภายใน มหาวิทยาลัยระหว่างคณะต่าง ๆ ซึ่งต่อไปนักศึกษาเหล่านี้จะได้รู้จักกันมีความกว้างขวางในอาชีพ

ของตนเอง หัดให้คนมีใจเป็นนักกีฬา เห็นความสำคัญของส่วนรวมเป็นใหญ่กว่าส่วนตัว ให้มีความเข้าใจในวิชาของอาชีพอื่น ๆ พอสมควรซึ่งแล้วแต่โอกาสอำนวย ที่จะสามารถนำตัวเองเข้ากับสังคมนั้น ๆ ดังนั้นในระยะปริเมดิคัลก็ควรจะอยู่ในบรรยากาศของมหาวิทยาลัย ที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งมีการศึกษาในอาชีพอื่น ๆ อยู่ด้วย อุปมา อุปมัย เหมือนกับในบ้าน ๆ หนึ่งมีคนอยู่ 3 ถึง 4 คน แต่ละคนมีอาชีพต่าง ๆ กัน แต่ละคนในบ้านเหล่านั้นเมื่ออยู่กันนานวันเข้าก็จะมี ความรู้กว้างขวางในอาชีพของคนอื่น และเห็นความสำคัญของคนอื่น ว่าเขามีเหมือนกับเรา แต่ถ้าในบ้านหลังนั้นมีแต่อาชีพเดียวกัน หรือเป็นแพทย์ล้วน ๆ ความกว้างขวางในอาชีพอื่น ๆ ก็ย่อมน้อยกว่าบ้านหลังแรก และมักจะเห็นตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น ๆ ไปเมื่อพ้อออกไปนอกบ้าน จะเข้าสังคมกับใครในอาชีพอื่น ๆ อาจจะใช้กับเขาลำบาก แบบนี้ไม่เป็นการที่ถูกต้องนักที่จะเพาะคน ให้เป็นแพทย์ . มนุษย์สัมพันธ์ (Human Relation) เป็นของจำเป็นมากในอาชีพแพทย์ สรุปลแล้วการเรียนในระยะ ปริเมดิคัล ควรเป็นชีวิตในมหาวิทยาลัย ที่มีอาชีพอื่น ๆ เรียนอยู่ด้วย เพื่อความกว้างขวาง

ในอาชีพของตัวในอนาคต และเพื่อฝึกฝนตนเอง ให้เห็นความสำคัญของคนอื่น ๆ ว่ามีเท่า ๆ กับตัวเราเอง เมื่อเข้ามาศึกษาในวิชาแพทยศาสตร์โดยตรง เช่นเข้าเรียนทาง Preclinical-และ Clinical Course การศึกษา นอกจากจะหนักในด้านวิชาการ การปฏิบัติงานต่าง ๆ ภายในโรงพยาบาลแล้ว ถึงแม้จะมีเวลาน้อยกว่า ปริเมดิคัลก็ตาม กิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ ตลอดจนการสังคมต่าง ๆ กับคณะอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยก็ควรส่งเสริมให้มีอยู่เสมอ อย่าให้ขาดตอนไปเสียจากในระยะที่เรียน ปริเมดิคัล มาแล้ว ผู้เขียนได้มีโอกาสคุยกับศาสตราจารย์ชาวเยอรมัน ของแพทย์ผู้หนึ่งท่านได้เน้นความสำคัญ ว่าเหตุใดแพทย์ชาวเยอรมันจึงเป็นแพทย์เชลยศักดิ์ (General Practitioner) ที่มีมาตรฐานที่สูง และได้รับความนิยมจากประชาชนเป็นส่วนมาก ก็เพราะระบบการศึกษาของเขาในระหว่างที่เรียน นักศึกษามีชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง และนอกจากจะใช้เวลาในมหาวิทยาลัยแล้ว ส่วนมากนักศึกษาเหล่านั้นยังได้อาศัยอยู่ตามครอบครัวต่างๆ ซึ่งทำให้เข้าใจในชีวิตด้านสังคมในชีวิตของครอบครัวทั่ว ๆ ไป เมื่อเป็นแพทย์แล้ว จึงมีความกว้างขวางในอาชีพอื่น ๆ ด้วย และมีความชำนาญในมนุษย์สัมพันธ์อย่าง

ดีพอตัวทีเดียว การมองไปในอนาคต การให้ การศึกษา แก่กุลบุตร, กุลธิดา เพื่อจะให้เขา เหล่านี้เป็นแพทย์ที่มีสมรรถภาพ และพร้อมทั้ง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สมควรจะต้องตั้งต้นจากการคัดเลือกโดยการใช้การทดสอบความถนัด (Aptitude test) ก่อนเข้าเรียน ปรีเมติคัล ในคณะ วิทยาศาสตร์ของ มหาวิทยาลัย ให้มีกิจกรรม

เสริมหลักสูตร (Extra—Curriculum) ที่มุ่งไป ในทางมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation) กับ วิชาอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยเดียวกันและ ประการสุดท้ายสมควรแล้วหรือยังที่ คณะแพทย ศาสตร์จะเริ่มตั้งหน่วยศูนย์กลางของการ วิจัยใน ด้านการศึกษาแพทยศาสตร์ขึ้นภายในคณะแพทย ศาสตร์.

ศาสตราจารย์นายแพทย์ เฉลียว วัชรพุกก์.